

[Per Federspiel.]

„... forudsat at den både med hensyn til deltagere, tidspunkt og emnevalg forberedes rigtigt.“

Det var netop på disse 3 punkter, at det forelagte forslag, udarbejdet af den italienske deputerede Bemporad var ganske utilfredsstillende, og forsamlingen tiltrådte derfor et forslag om at sende denne betænkning tilbage til udvalget til nærmere behandling.

Jeg tror derefter, at hr. Per Hækkerup må søge andre steder efter nuancerede indstillinger hos regeringspartierne.

Men jeg vil gerne gøre en enkelt bemærkning om denne sikkerhedskonference, der jo optager en stadig stigende opmærksomhed i den offentlige debat. Der foreligger til dato ikke noget som helst konkret forslag om, hvad en sådan konference skulle gå ud på. Man har på et tidligere tidspunkt talt om en pagt, der skulle ende pagterne, med andre ord en enighed om at opløse både Warszawa-pagten og Atlantpagten. Jeg tror, man her er inde på en meget farlig tankegang, for det, der netop gør det muligt at nå til en dialog mellem øst og vest, er, at der står to ligeberettigede parter over for hinanden i den situation, som vi må erkende er til stede, den strategiske magtbalance. Hvis man ikke dér har kræfterne på begge sider organiseret i et egentligt politisk samarbejde, er vi tilbage i 1930ernes kaotiske politiske tilstande. Derfor må forudsætningen for, at en sådan dialog kan komme i stand, netop være, at der består de alliancer, der vil kunne tale sammen.

Ud fra det synspunkt er det væsentligt, at vi, inden vi overhovedet giver os til at drøfte, hvordan en sådan konference kan tilrettelægges, er nået til enighed i Europa. Vi står i dag stadig i den ulykkelige situation, at vi har et delt Vesteuropa. Der er et begyndende tøbrud i markedsforhandlingerne — alt det skal jeg ikke komme ind på — men dette tøbrud er lige så meget og måske mere af et politisk indhold end af et økonomisk og handelspolitisk indhold. Der er altså muligheder for at skabe en større samling mellem de vesteuropæiske lande, og når denne samling er til stede, vil de vesteuropæiske lande kunne gå ind i en virkelig dialog med Østeuropa for at løse en hel del af de spændingsforhold, der består. Hvis denne enighed ikke kan opnås, vil vi risi-

kere, at vi sætter os ved et konferencebord over for forhandlingsparter, som har én eneste interesse, nemlig at splitte de vesteuropæiske lande ad, som de ved mange lejligheder har vist det.

Vi kender i dag overhovedet ikke Sovjetunionens stilling til tanken om en europæisk sikkerhedskonference. Alt dette skal ikke på nogen som helst måde betyde, at vi ikke må stræbe efter en afspænding, stræbe efter en dialog med Østeuropa, men det ville være forkert, hvis vi ikke her i dette høje ting og i den vejledning, vi kan give befolkningen, gjorde det ganske klart, at det er en illusion at tro, at en sådan sikkerhedskonference er noget, der ligger lige om hjørnet. Det er et fjernt mål, som vi kan tilstræbe, en politik, som vi må stile imod; men i dag er det det europæiske spørgsmål, spørgsmålet om en samling af Vesteuropa, der er det afgørende. Før vi har nået den, er der ingen mulighed for at komme ind i en virkelig dialog med Østeuropa.

I mellemtiden kan vi opretholde de mange tosidede kontakter, de mange drøftelser om praktiske spørgsmål, til dels også politiske spørgsmål, som vi er i gang med i mange af de vesteuropæiske lande, med Østeuropa; men lad os ikke tro, at en generel løsning af det brændende sikkerhedsspørgsmål i Europa kan tilvejebringes blot ved, at vi udkaster tanken om en sikkerhedskonference, som er et fjernt blålys.

Ivar Nørgaard: Som vort partis politiske ordfører bebudede det i morges, vil en af hans gruppefæller uddybe vore markedspolitiske synspunkter, og det sker bl. a. hermed.

Det er naturligvis glædeligt, at regeringspartierne, som hr. Henry Christensen i dag har udtrykt det, er enige i ønsket om at videreføre de nordiske forhandlinger ud fra en positiv indstilling. Men til trods for denne erklærede gode vilje er der desværre en række udtalelser fra regeringsrepræsentanter, der stadig skaber usikkerhed om regeringens vilje til at sætte handling bag den positive indstilling. Så sent som i går valgte man til folketingets markedsudvalg en formand og en næstformand, som repræsenterer de 2 partier i regeringskoalitionen, der er mest tøvende over for vor nordiske politik. Men ikke nok med det: man valgte en formand,